

L'església catòlica, amb el seu grandíssim muntatge al voltant, representa una gent, un tipus de cultura, una manera de fer, que sovint no tots els catòlics s'avenen a acceptar. Feixuga, lenta, malgastadora, massa enriquida, segueix fent els seus viatges i parlant per boca del papa, a uns filigresos no sempre ben preparats. Aquí a la nostra terra, ens

ha demostrat, que tant en pot dir de verdes com de madures. Que tan l'encerta com l'esguerra. Joan Pau II ha llegit uns textos, traduïts per no sé qui, amb no sé quina mena de diccionari, que han fet que uns saltessin de joia, i d'altres penséssim perquè cony havia de dir aquelles solemnes ximpleries.

Joan Pau II va ser capaç de parlar en gallec i en català. Va ser també capaç d'omplir el Bernabeu de joves. Joves mig històrics que diuen sí, i s'escriuaven davant les paraules del papa. Joves que ben segur no se les pensaven aquestes paraules. O potser no volien pensar-les. Ja els anava bé tal com venien.

Si algú de vosaltres les va escoltar, de segur que va entreveure un gran esforç per no ser massa radical per part del papa, però al mateix temps una gran crosta de creences antigues i de cultura del segle passat. Si qui escoltava al papa, a part de ser jove, tenia el cor jove, no podia veure massa en les seves paraules, parlant de joventut.

Ens va dir, entre altres coses, que nosaltres teníem tant de dret a treballar com els més grans, i també el deure. Moltes gràcies però ja ho sabíem. N'hi ha d'altres aquí que no ho ente-

nen això. Ens va dir també que refugiéssim la droga i el sexe. Que treballéssim pel bé i que anéssim amb compte amb la violència. Fixeu-vos en poques paraules quantes ximpleries es poden dir, si aquestes paraules no s'acompanyen amb exigències reals als qui manen en la nostra societat.

Dir als joves, que defugin la droga, és com dir-li a un fumador que ho ha de deixar, però tan sols té al seu abast els paquets de tabac.

La premisa més important de la nostra societat de consum, és fer consumir el què calgui, a qui calgui i quan calgui. I aquí dintre hi ha els porros, les punxades, les orgies, les pel·lícules "S", les violacions, els atracs, les gamberrades. Tot això, als joves ens entra pels ulls i per tot arreu. I ens ho fan entrar els qui remenen realment les cireres. Aquests que els diumenges també van a missa a resar, i també han saludat al papa per donar-li la benvinguda. Estimat Joan Pau II, ens heu dit que no podem fer moltes coses, i dos dies abans o quan sigui, heu saludat als qui ens les imposen pel seu benefici. Aquest viatge ens

ha fet pensar moltes coses als joves.

Els històrics cridaners del Bernabeu ja sabem on van. Els que no estem massa d'acord amb el muntatge hem hagut de reflexionar. Jo he arribat a recordar, que el papa tan sols representa l'església, i que el que és realment important en el catolicisme no és l'església sino la doctrina: el cristianisme.

A Crist, que jo sàpiga, i mentre estiguem serens, no ens el poden tocar ni canviar els d'un costat ni els de l'altre. Aquest està ben assegut i que duri. La resta són punyetes.

Ara recordo unes paraules del papa, de les que no he parlat. Ell va dir: "treballeu pel bé". I amb aquestes mateixes o unes de semblantstambé ho va dir Crist. Potser va ser el més important de les poques que va encertar en el Bernabeu.

Fumem porros si volem i el sexe a la nostra mida. Però hem de ser nobles i distingir entre el bé i el mal. Treballem pel primer i tot valdrà la pena. Guanyarem el cel del papa i d'altres que estan més amunt. Els joves hem de canviar la societat, que per això som joves. Anem en compte que la societat no ens canviï abans a nosaltres.

J. C.

